

РЕШЕНИЕ

№ 216

гр. Шумен, 26.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ШУМЕН, СЪСТАВ I, в публично заседание на двадесет и седми септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Мирослав Г. Маринов

Членове: Ралица Ив. ХаджиИ.а
Йордан В. Димов

при участието на секретаря Татяна Св. Тодорова
като разгледа докладваното от Мирослав Г. Маринов Въззивно гражданско дело № 20223600500248 по описа за 2022 година

Производство по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

С решение №280 от 08.04.2022г. по гр.д.№2049/2021г., Районен съд - гр.Шумен е отхвърлил, предявените от ищеца Р. М. М. срещу "НОАЕЕ" ЕООД обективно съединени искиви претенции с правно основание чл.240, ал.1 и чл.86, ал.1 от ЗЗД, за осъждане на ответника да заплати сумата от 6000лева, представляваща задължение за връщане на заета сума по договор за заем от 13.12.2019 г., 1000лева, представляваща задължение за връщане на заета сума по договор за заем от 09.01.2020 г., 1800лева, представляваща задължение за връщане на заета сума по договор за заем от 28.01.2020 г., 530 лева, представляваща задължение за връщане на заета сума по договор за заем от 30.01.2020 г., 840 лева, представляваща задължение за връщане на заета сума по договор за заем от 09.03.2020 г., 950 лева, представляваща задължение за връщане на заета сума по договор за заем от 03.04.2020 г., 1850 лева, представляваща задължение за връщане на заета сума по договор за заем от 30.04.2020 г., 1400 лева, представляваща задължение за връщане на заета сума по договор за заем от 11.05.2020 г., 2100 лева, представляваща задължение за връщане на заета сума по договор за заем от 02.06.2020 г., 370 лева, представляваща задължение за плащане на обезщетение за забава за периода от 14.12.2020 г. до 23.07.2021 г. върху заета сума в размер на 6000лв. по договор за заем от 13.12.2019 г., 61,67 лева, представляваща задължение за плащане на обезщетение за забава за периода от 14.12.2020 г. до 23.07.2021 г. върху заета сума в размер на 1000 лв. по договор за заем от 09.01.2020 г., 88 лева, представляваща задължение за плащане на обезщетение за забава за периода от 29.01.2021 г.

до 23.07.2021 г. върху заета сума в размер на 1800 лв. по договор за заем от 28.01.2020 г., 25,62 лева, представляваща задължение за плащане на обезщетение за забава за периода от 31.01.2021 г. до 23.07.2021 г. върху заета сума в размер на 530 лв. по договор за заем от 30.01.2020 г., 73,97 лева, представляваща задължение за плащане на обезщетение за забава за периода от 10.09.2020 г. до 23.07.2021 г. върху заета сума в размер на 840 лв. по договор за заем от 09.03.2020 г., 77,32 лева, представляваща задължение за плащане на обезщетение за забава за периода от 04.10.2020 г. до 23.07.2021 г. върху заета сума в размер на 950 лв. по договор за заем от 03.04.2020 г., 136,69 лева, представляваща задължение за плащане на обезщетение за забава за периода от 31.10.2020 г. до 23.07.2021 г. върху заета сума в размер на 1850 лв. по договор за заем от 30.04.2020 г., 98,78 лева, представляваща задължение за плащане на обезщетение за забава за периода от 12.11.2020 г. до 23.07.2021 г. върху заета сума в размер на 1400 лв. по договор за заем от 11.05.2020 г., 135,92 лева, представляваща задължение за плащане на обезщетение за забава за периода от 03.12.2020 г. до 23.07.2021 г. върху заета сума в размер на 2100 лв. по договор за заем от 02.06.2020 г.. С решението са присъдени и разноси на ответната страна в размер на 1478 лева.

Недоволен от така постановеното решение останал ищеца, който обжалва решението на районния съд, като посочва доводи за неправилност и незаконосъобразност на решението, и моли съда да го отмени и да постанови решение, с което да уважи предявените искове и да се присъдят направените по делото разноси за двете инстанции.

В срока по чл.263, ал.1 от ГПК, въззиваемата страна депозира отговор, в който оспорва въззивната жалба, и моли решението да бъде потвърдено.

Въззивната жалба е подадена в срок, редовна и процесуално допустима.

Съдът констатира, че първоинстанционното решение е валидно и допустимо, поради което и спора следва да се разгледа по същество.

Шуменският окръжен съд, след като обсъди доводите изложени в жалбата, становищата на страните, и прецени поотделно, и в съвкупност събраните по делото доказателства, намери жалбата за **неоснователна**.

Съдът намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Районен съд - гр.Шумен е бил сезиран с обективно съединени искиви претенции с правно основание чл.240, ал.1 и чл.86, ал.1 от ЗЗД от Р. М. М. срещу "НОАЕЕ" ЕООД, за осъждане на ответника да заплати на ищеца горепосочените суми, ведно със законната лихва върху главницата от предявяване на иска до окончателното и изплащане.

От събраните по делото доказателства се установява следното от фактическа страна. От представените от ищцовата страна девет броя договори за целеви паричен заем, сключени между Р. М. М. и "НОАЕЕ" ООД, представлявано от Р. М. М., се установява, че между ищеца и ответника, представляван от ищеца в качеството му на управител на търговското дружество са били сключени договори за заем, по силата на които ищеца се задължил да предаде на ответника следните суми - на 13.12.2019 г. – 6000,00 лв.; на 09.01.2020 г. – 1000,00 лв.; на 28.01.2020 г. – 1800,00 лв.; на 30.01.2020 г. – 530,00 лв.; на

09.03.2020 г. – 840,00 лв.; на 03.04.2020 г. – 950,00 лв.; на 30.04.2020 г. – 1850,00 лв.; на 11.05.2020 г. – 1400,00 лв.; на 02.06.2020 г. – 2100,00 лв., с уговорени срокове за връщане на сумите. Представени 7 бр. вносни бележки и 3 бр. приходни касови ордери, отразяващи внасяне на сочените суми от ищцата за ответника. От изготвената в първоинстанционното производство съдебно - счетоводна експертиза се установява, че на горните дати, сумите по договорите били преведени по сметката на ответното дружество.

Анализът на така установената фактическа обстановка налага следните правни изводи. На първо място следва да се отбележи, че възражението на ответната страна за недействителност на сключените договори за заем, предвид забраната на чл.38, ал.1, пр.1 ЗЗД, съобразно която представителят не може да договаря от името на представлявания лично със себе си, освен ако представляваният е дал съгласието си за това, е основателно, и съобразно чл.42, ал.2 ЗЗД договорите са недействителни. Позоваването от страна на ищеца на Тълкувателно решение № 3 от 15.11.2013 г. на ВКС по т. д. № 3/2013 г. на ОСГТК, е неотносимо в процесната хипотеза, доколкото в него е дадено задължително тълкуване на разпоредбата при органно представителство на различни търговски дружества от едно и също физическо лице. В настоящия случай ищцата е договаряла сама със себе си в качеството си на представител на юридическото лице и като физическо лице, и няма основание за неприлагане на забраната в чл.38, ал.1 ЗЗД, в който смисъл е и константната съдебна практика - Решение № 91 от 16.04.2018 г. на ВКС по гр. д. № 3513/2017 г., IV г. о., Решение № 14 от 27.01.2017 г. на ВКС по т. д. № 1453/2014 г., II т. о., Решение № 217 от 10.03.2016 г. на ВКС по т. д. № 2296/2015 г., I т. о., и др. Липсва изрично потвърждение на сделките от юридическото лице, както и непротивопоставяне веднага след узнаването, по смисъла на чл.42, ал.2 ЗЗД и чл.301 ТЗ, поради което и следва да се приеме, че договорите, въз основа на които ищеца претендира осъждане на ответника са недействителни, съответно исковите претенции неоснователни.

Предвид изложеното, първоинстанционното решение следва да бъде потвърдено. На въззиваемата страна следва да се присъдят направените във въззивното производство съдебни разноски в размер на 2250 лева.

Водим от горното, и на основание чл.272 от ГПК, Шуменският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №280 от 08.04.2022г. по гр.д.№2049/2021г. на Районен съд - гр.Шумен.

ОСЪЖДА Р. М. М. с ЕГН ***** **ДА ЗАПЛАТИ** на „НОАЕЕ” ООД гр. Шумен с ЕИК 205290285, направените по делото разноски в размер на **2250** лева за въззивната инстанция.

На основание чл.280, ал.3, т.1 от ГПК, решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____